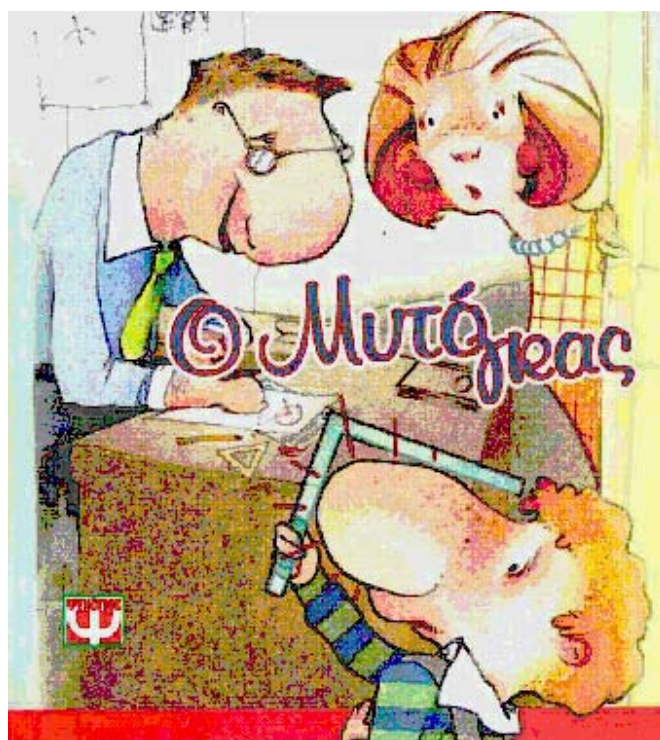

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΙΕ΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΛΕΜΕΣΟΥ (Κ.Α.)

ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ: 2007-2008

Τάξη: Γ΄

Όνομα:

Ο Μυτόγκκας

Η μύτη μου είναι μεγάλη. Όχι μόνο μεγάλη, είναι και στραβή. Τα παιδιά στο νηπιαγωγείο με λένε Μυτόγκκα. Μα η δασκάλα τα μαλώνει:

— Δεν είναι σωστό να κοροϊδεύουμε τους άλλους, τους λέει. Σημασία δεν έχει η εξωτερική εμφάνιση, σημασία έχει η εσωτερική.

Το «εξωτερική εμφάνιση» το καταλαβαίνω. Πάει να πει αν είσαι άσχημος ή όμορφος. Αν είσαι μυτόγκκας σαν κι εμένα ή έχεις μια λεπτή, όμορφη μυτούλα. Αλλά εσωτερική τι θα πει; Αν έχεις ωραίο στομάχι ή ωραία κόκαλα; Και αυτό πώς θα το ξέρω;

Πήγα και βρήκα τον ξάδελφο μου το Νίκο, που είναι πιο μεγάλος, και τον ρώτησα πώς μπορώ να καταλάβω αν έχω ωραία εμφάνιση εσωτερική.

— Ο μπαμπάς μου θα σου πει, που είναι ακτινολόγος, μου απαντάει εκείνος. Σου κάνει μια ακτινογραφία και καταλαβαίνει Έτρεξα αμέσως στη μαμά μου.

—Μαμά, να πεις στο θείο να μου βγάλει μια ακτινογραφία, της λέω.

Η μαμά με πήρε στα γόνατά της.

—Γιατί, τι σου συμβαίνει; Εγώ της τα εξήγησα όλα.

—Μα δεν εννοούσε αυτό η δασκάλα, μου λέει η μαμά. Εννοούσε να έχεις ωραία αισθήματα, να είσαι καλό παιδί, να αγαπάς τους άλλους.

Έτσι κι εγώ το αποφάσισα: θα έχω ωραία αισθήματα. Άμα έχω ωραία αισθήματα, όλοι θα θαυμάζουνε τα αισθήματά μου και δε θα βλέπουνε τη μύτη μου.

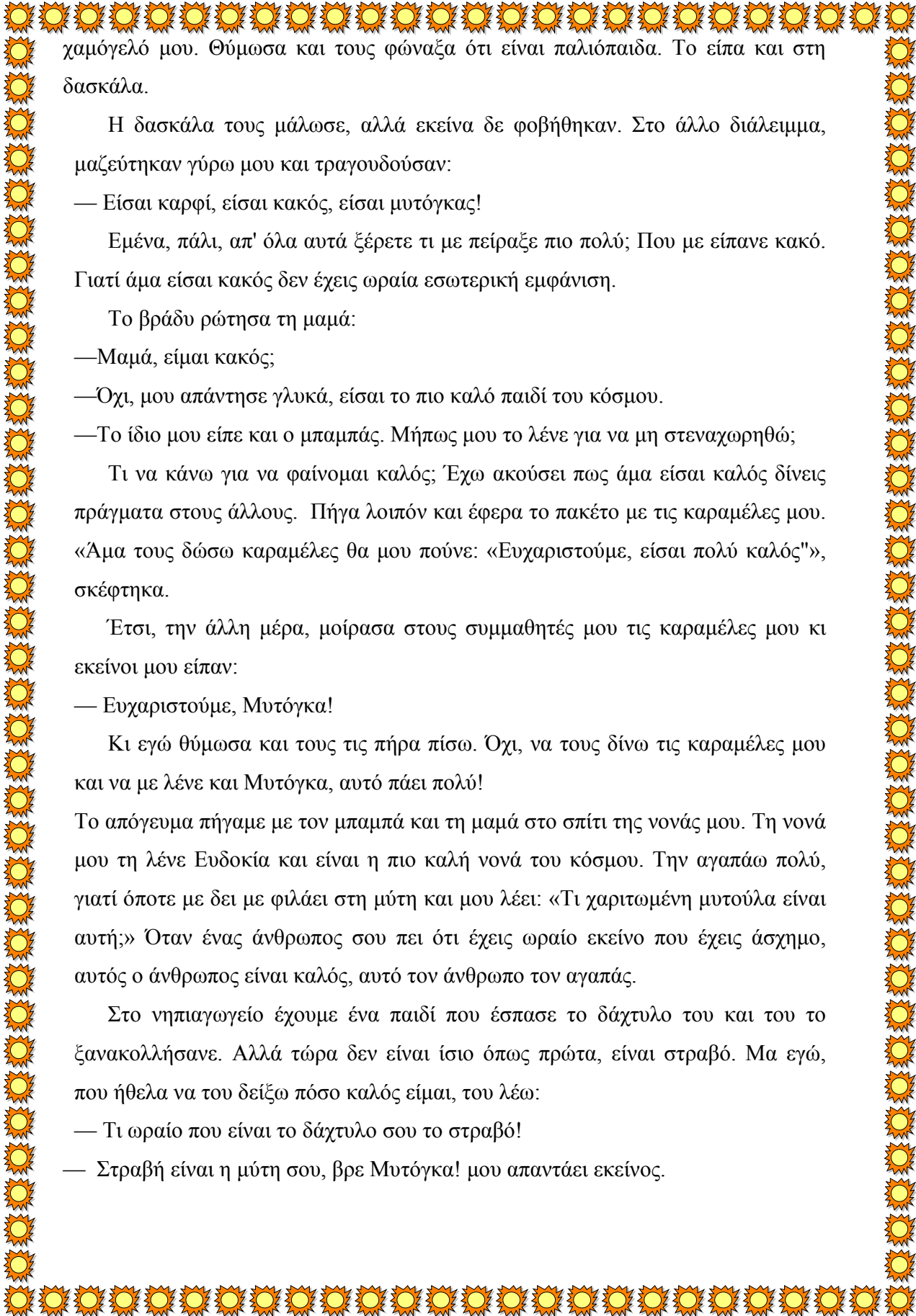
Πριν φύγω για το νηπιαγωγείο την άλλη μέρα, κοίταξα στον καθρέφτη.

«Για να φαίνομαι καλός πρέπει να χαμογελάω... να, έτσι», σκέφτηκα.

Κράτησα τα χείλη μου χαμογελαστά μέχρι που έφτασα στο νηπιαγωγείο.

— Μυτόγκκα, γιατί κάνεις έτσι τα χείλη σου σαν κλόουν; με ρωτάει ο Δημήτρης.

Εγώ δεν απάντησα για να μη χαλάσω το χαμόγελο. Μετά όμως ήρθανε και άλλα παιδιά, κι όλοι μαζί με κοροϊδεύανε. Εγώ δεν μπόρεσα να κρατήσω άλλο το

χαμόγελό μου. Θύμωσα και τους φώναξα ότι είναι παλιόπαιδα. Το είπα και στη δασκάλα.

Η δασκάλα τους μάλωσε, αλλά εκείνα δε φοβήθηκαν. Στο άλλο διάλειμμα, μαζεύτηκαν γύρω μου και τραγουδούσαν:

— Είσαι καρφί, είσαι κακός, είσαι μυτόγκας!

Εμένα, πάλι, απ' όλα αυτά ξέρετε τι με πείραξε πιο πολύ; Που με είπανε κακό. Γιατί άμα είσαι κακός δεν έχεις ωραία εσωτερική εμφάνιση.

Το βράδυ ρώτησα τη μαμά:

—Μαμά, είμαι κακός;

—Όχι, μου απάντησε γλυκά, είσαι το πιο καλό παιδί του κόσμου.

—Το ίδιο μου είπε και ο μπαμπάς. Μήπως μου το λένε για να μη στεναχωρηθώ;

Τι να κάνω για να φαίνομαι καλός; Έχω ακούσει πως άμα είσαι καλός δίνεις πράγματα στους άλλους. Πήγα λοιπόν και έφερα το πακέτο με τις καραμέλες μου. «Άμα τους δώσω καραμέλες θα μου πούνε: «Ευχαριστούμε, είσαι πολύ καλός"», σκέφτηκα.

Έτσι, την άλλη μέρα, μοίρασα στους συμμαθητές μου τις καραμέλες μου κι εκείνοι μου είπαν:

— Ευχαριστούμε, Μυτόγκα!

Κι εγώ θύμωσα και τους τις πήρα πίσω. Όχι, να τους δίνω τις καραμέλες μου και να με λένε και Μυτόγκα, αυτό πάει πολύ!

Το απόγευμα πήγαμε με τον μπαμπά και τη μαμά στο σπίτι της νονάς μου. Τη νονά μου τη λένε Ευδοκία και είναι η πιο καλή νονά του κόσμου. Την αγαπάω πολύ, γιατί όποτε με δει με φιλάει στη μύτη και μου λέει: «Τι χαριτωμένη μυτούλα είναι αυτή;» Όταν ένας άνθρωπος σου πει ότι έχεις ωραίο εκείνο που έχεις άσχημο, αυτός ο άνθρωπος είναι καλός, αυτό τον άνθρωπο τον αγαπάς.

Στο νηπιαγωγείο έχουμε ένα παιδί που έσπασε το δάχτυλο του και του το ξανακολλήσανε. Αλλά τώρα δεν είναι ίσιο όπως πρώτα, είναι στραβό. Μα εγώ, που ήθελα να του δείξω πόσο καλός είμαι, του λέω:

— Τι ωραίο που είναι το δάχτυλο σου το στραβό!

— Στραβή είναι η μύτη σου, βρε Μυτόγκα! μου απαντάει εκείνος.

Ο ΜΥΤΌΓΚΑΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Το βράδυ ήρθαν η γιαγιά και η θεία στο σπίτι και είδαμε όλοι μαζί τηλεόραση. Έδειχνε κάτι γιατρούς που βάζανε ιώδιο στα παιδάκια που τραυματίστηκαν στον πόλεμο.

— Τι καλοί που είναι αυτοί οι άνθρωποι! είπε η γιαγιά. Δουλεύουνε ατέλειωτες ώρες χωρίς να πληρώνονται!

Όλοι συμφώνησαν πως είναι πολύ καλοί άνθρωποι και πως έχουν ωραία αισθήματα.

Την άλλη μέρα πήρα μαζί μου στο σχολείο κρυφά το ιώδιο. «Κάθε μέρα όλο και κάποιο παιδί χτυπάει έτσι που τρέχουνε», σκέφτηκα. Κι είχα δίκιο. Στο πρώτο διάλειμμα, ένα παιδί κυνηγώντας μια μπάλα έπεσε και χτύπησε το γόνατο του. Εγώ έτρεξα αμέσως με το ιώδιο.

— Βρε, τι είναι αυτό που μου βάζεις; Τι κάνεις εκεί; Αφού εσύ δεν ξέρεις! Τώρα θα έρθει η δασκάλα, μου λέει.

— Είναι ιώδιο, του απαντάω εγώ. Άσε με να σου βάλω λίγο.

Εκείνος όμως μου έδωσε μια με το πόδι που δεν ήταν χτυπημένο, και με είπε και Μυτόγκα.

Περάσανε πολλές μέρες...

Μια μέρα, στο νηπιαγωγείο ήρθε ένα καινούριο παιδί. Ένα αδύνατο κοριτσάκι που δε γελούσε καθόλου. Ήταν λυπημένο γιατί δεν μπορούσε να περπατήσει καλά. Το ένα του πόδι ήταν πιο κοντό. Όταν το είδα, τα δάκρυα μου άρχισαν να κυλάνε και δεν ήξερα γιατί. «Τώρα θα κοροϊδεύουνε κι αυτήν όπως κι εμένα», σκέφτηκα και θύμωσα πολύ. «Όχι, δε θα τους αφήσω!» Έτρεξα και κάθισα δίπλα της.

Από τότε ήμουνα συνέχεια κοντά της. Τη βοηθούσα να περπατάει, της έκανα παρέα και ήμουνα πολύ χαρούμενος. Κάθε μέρα έφερνα καραμέλες από το σπίτι και της τις έδινα και ήμουνα πολύ χαρούμενος. Όλο της χαμογελούσα, ώσπου άρχισε κι εκείνη να χαμογελάει. Και κάποια μέρα, μου δίνει ένα φιλάκι στη μύτη και μου λέει:

—Τι χαριτωμένη μυτούλα που έχεις!

Αλλά το πιο περίεργο δεν ήταν το χαμόγελο, ούτε και το φιλάκι: είναι πως από τότε τα παιδιά άρχισαν σιγά σιγά να μη με λένε πια Μυτόγκα, ούτε να με κοροϊδεύουν.

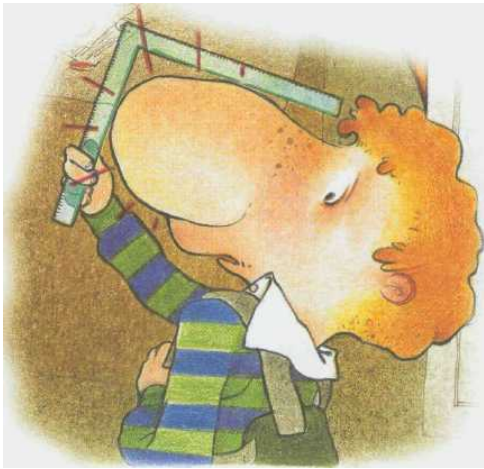
Όλοι τώρα λένε πως είμαι καλό παιδί και πως έχω χαριτωμένη μυτούλα. Πάντως, για να πω την αλήθεια, κι εγώ τώρα τελευταία που βλέπω τη μύτη μου στον καθρέφτη, δεν τη βρίσκω και τόσο άσχημη.

— Ναι, ναι, νομίζω μάλιστα πως είναι πολύ χαριτωμένη...

**ΚΙ ΕΖΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΚΑΛΑ
ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑ!!!**

**Πώς ένιωθε στην αρχή της ιστορίας
ο ήρωάς μας;**

Πώς ένιωθε στο τέλος της ιστορίας ο ήρωάς μας;

